

Миодраг ПАВЛОВИЋ

НЕГОВАЊЕ НЕВИДЉИВОГ

Како ће данашња поезија бити са давнопрошлим веком вере у вези? Може ли некако да настави традицију писања у побожности, може ли веку монаштва и краљевства да буде наследна? Таквом прегалаштву не постоји налог – потреба за таквим прегнућем долази сама од себе. Замало да кажем: безразложно. Неумитно, такође. Ако је наша стара поезија била хвалоспев невидљивом, она то сама о себи није знала. Сведци и празници били су увод у поимање најстварнијег, тако се тад осећало и знало. Свакодневни свет, који ми називамо стварност, није за оно време био неопишљив, у измаглицу измакнут. Био је врло демонски тврд, проклето оштрих рубова. Но непостојан какав је био, није уливао поуздање, осим уколико се и сам није ослањао на оно мање видљиво и неразрушиво, на оно што је Вишња Воља одобрила. И данашњи песник осећа како светом пролазе струјања невидљивог; те струје он настоји да омеђи или да одслика призивањем древних речи, недореченим молитвама и похвалама, међупросторима смисла, коју песници са посебним талентом, могу да увећају до неподвижених размака. Такав је песник, мислим, наш савременик Милутин Петровић. Велике белице у његовим тамним песмама у дослуку су са натприродним. У њима »ваздух једино остаје« и »около је невидима смола«. Мирисом те смоле могу да се окаде међупростори наше навикнуте стварности. Има ли новог начина живота – пита се његова песма, мислећи на саму себе. У чему је та »мукла надлежност« коју је срочио Милутин Петровић? Негде »изван Паучине« рекли бисмо заједно с њим. Тамо где постоји нов начин неговања невидљивог, рекли бисмо ми сами. Или заједно са песничком сабраћом нашег средњег века.

20. јул 1993.